

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

Bestseller

EVE of MAN –
A jövő reménye
folytatása

EVE
OF
MAN

ELILLANÓ KÁPRÁZAT

Mi értelme az életednek,
ha nem te irányíthatod?

Dream
válogatás

**EVE AZ UTOLSÓ LÁNY A FÖLDÖN,
ÍGY Ő AZ EMBERISÉG EGYETLEN
REMÉNYE. DE EVE CSAK
SZABADSÁGRA VÁGYIK.**

Eve az elmúlt 16 évben fogoly volt. Az Anyák őrizték. Saját sorsának csapdájába esett. És a világ feszülten figyelte őt.

Aztán megragadta a kínálkozó esélyt, és megszökött. Eve végre szabad lett, amire olyan régóta vágyott, és Bram mellett a szerelem is rátalált. Azonban ára van mindkettőnek. Ebben a kiismerhetetlen, új világban, a Torony falain túl a rendszer folyton a nyomában van. És a kétségbeesett lázadókkal együtt Eve most nagyobb veszélyben találja magát, mint azt valaha képzelte.

Eve és Bram túlélheti, ha minden ellenük van?

GIOVANNA FLETCHER

Essexben nőtt fel a testvéreivel és a szüleivel. Már 13 évesen maga mögött hagyta a szülővárosát, hogy a Sylvia Young Színházi Iskolába járjon. Ott ismerte meg a férjét, Tom Fletchert. A Rose Brufordon diplomázott. Azóta színészkedik, koreográfiákat készít, és szabadúszó újságíró. Jelenleg heti blogot ír a Hello! online magazinnak, és a YouTube-csatornáján is hetente posztol vlogokat.

Néhány éve úgy döntöttek férjével, Tommal, hogy regénytrilógiát írnak. Előrukkoltak egy hihetetlen ötlettel, amit nem akartak elengedni, így nem maradt más választásuk, mint együtt dolgozni. Az első könyvük az Eve of Man – A jövő reménye.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.giovanнасworld.com

www.facebook.com/DreamValogatas

Dream
válogatás

„Éhezők viadala stílusú regény... lebilincselő olvasmány.”

The Mail on Sunday

„A mű disztópikus jövőben játszódik, ahol 50 éve nem született lány... Már az első rész is lenyűgözően izgalmas volt, de ez a rész még fordulatosabb. Bolond lennél, ha kihagynád.”

Heat

„Ez a hátborzongató, vad látomás valójában egy csodás szerelmi történet, és a remek karakterábrázolás miatt a legelső oldaltól drukkolunk a párosnak.”

Mail on Sunday

„Elgondolkodtató és kitűnő olvasmány.”

The Sun

„Egy nagyszerűen kivitelezett regénysorozat, fantasztikus alapgondolat.”

The Daily Express

Dream
válogatás

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

EVE
OF
MAN

ELILLANÓ KÁPRÁZAT

— részlet —

1.

Michael

Korlátozott szolgálat.

Korlátoztak, a fene egye meg! Annyi kaját is alig kapok, hogy megosszam a szobámban lakó patkánnyal. De emelem a kalapom a kis fickó előtt: erre a helyre elvileg lehetetlen bejutni – egy vaserőd –, és mégis felkészült kilencszáz emelet magasra, és megtalálta az egyiket abból a néhány emberből a Toronyban, aki nem nyírta ki abban a pillanatban, hogy meglátta.

Gondolom, hím. Vagy lehet, hogy ez a patkánypopuláció Eve-je, amit elzárva tartanak idefent a saját „védelme” érdekében?

Dobok neki egy kenyérdarabot, bár meglep, hogy egyáltalán kenyérnek nevezik ezt a mesterséges vackot, amit akkor alkottak meg, amikor kipusztult minden gabona. A patkány meg-szaglássza a morzsákat, de elfordul, anélkül, hogy megenné.

– Nem hibáztatlak érte – jegyzem meg gúnyosan, és bekapom a maradékot. Leöblítem egy korty vízzel, de így is a torokhoz tapad.

Azok után, amit tettem, mázli, hogy élek, pláne, hogy itt maradhatok az épületben, és megtarthatom a munkámat. Mi vagyunk a Legfőbb őrség, a biztonságiak legmagasabb szintje. Egyetlen feladatunk van: megóvni Eve-et. Amit nemcsak, hogy nem hajtottam végre, de egyenesen veszélybe sodortam őt azzal, hogy elvittem ahhoz a lifthez.

Más lenne a helyzet, ha Ketch és a fél egység nem marad ott a robbanásnál a menedékben. Akkor én... Hát, akkor Patkusznak nem lenne többé barátja.

De az a helyzet, hogy a Kihalás Megelőző Szolgálatnak most szüksége van rám. A biztonság necces, és feszültebb időket élünk, mint valaha. Nem mintha a KMSz ezt bármikor beismerné. Nem vág össze azzal a látszattal, amit Centralnak, a megmaradt világ alig dobogó szívének akarnak mutatni. Néha azt gondolnom ez a hely csak színház, egy illúzió. És azt hiszem, én már túl sokat láttam az igazságból ahhoz, hogy elengedjenek.

A labort.

A vért.

A kísérleteket.

Eve-et.

Mindkét kezem ökölbe szorul, a körmöm a tenyerembe mélyed, már hallom, hogy ropognak az ujjperceim. Újra felvillan előttem az arca. Akkor találkoztunk igazából először. Persze, számtalanszor láttam már korábban, mint az egyik Legfőbb öre, de azelőtt sosem vettük fel a szemkontaktust. Ezt az első munkanapunktól kezdve belénk nevelték. Most már tudom, hogy Eve rettegett. Csapdába esett velem a liftben, mint egy fémbörtönben.

Csapdába esett egy *férfival*.

Mi a fészkes fenét képzeltem?

Mit fogsz tenni velem?

Vadul rázom a fejem, próbálom elűzni ezeket a gondolatokat. Az ijeszt meg a legjobban, hogy fogalmam sincs, mit akarom tenni. Nem volt tervem. Csak azt tudtam, hogy ki kell vinnem őt abból a teremből, el attól az örült Potenciálistól. Aki már megölte Nina anyát, mert azt hitte, ő Eve. Biztos helyre kellett vinnem őt.

Mire észbe kaptam, egyedül voltunk, és...

A fények a szobámban vakító, hideg fehérre váltanak, kirántanak az emlékeimből. Vészszerűen vijjognak a betonfolyosón, és addig nyüstölik a dobhártyámat, míg fel nem állok.

Patkusz eliszkol, az ajtóm csusszanva kinyílik.

– Turner! – mennydörgi Ryan ör az ajtóból sürgető tekintettel. – Azonnal szükség van a Legfőbb örségre!

– De korlátoztak! – ordítom túl a fülsiketítő szirénákat.

– Többé már nem! – Meztelen mellkasomra mutat, én pedig követem a tekintetét a bilétámra, az apró, kör alakú implantátumra a mellkasom bal oldalán, a bőröm alatt. A halványvörös ragyogást, amit az elmúlt néhány napban láttam, most üdítő kék váltja fel. Minden magyarázat nélkül újra teljes, aktív szolgálatba helyeztek.

Történt valami.

Felkapok egy mellényt, áthúzom a fejemen, miközben követem Ryan őrt a folyosóra, ahol a többi Legfőbb őr gyülekezik. Kíváncsi pillantásokat küldenek felém, én csak vállat vonok. Engem ugyanúgy meglep, hogy itt vagyok, mint őket, de örülök, hogy újra köztük lehetek.

Kinyílik a fénygömb. Belépünk, és Ryanre, az ideiglenes parancsnokunkra nézünk.

– Valós forgatókönyv lép életbe. Okunk van azt hinni, hogy betörték a Toronyba – tájékoztat Ryan őr, miközben matt fekete sisakot húz borotvált fejére. Eve arany emblémája megcsillan a fényben, miközben az állsúly magától bekapcsolódik, és automatikusan megfeszül. – Tudom, hogy nem ideális helyzet, hogy én vagyok itt Ketch helyett, de most együtt kell működnünk.

A gömb bezárul, és siklani kezd.

– Elnézést, de hogyhogy felfelé megyünk? – bukik ki belőlem. – A kilencszázadik emeleten vagyunk. Hol a francban történt a behatolás?

MEGÉRKEZETT A KUPOLÁBA, jelenti be a lift automata hangja pár pillanaton belül.

Mind egymásra nézünk.

A Kupolába?

Behatolás a Kupolába?

Az lehetetlen.

Ryan megerősítésül felvonja az egyik szemöldökét, miközben kihátrál, és a Kapu felé indul, a Tornyt és a Kupolát elválasztó láthatatlan határ felé. Követem, és hirtelen érzem, hogy a biléta a mellkasomban vibrál, amikor áthaladok az áttetsző

energianyalábon, ami illetéktelen behatolók után tapogatózik, és azonnal lebénítaná őket. Természetesen csak átmenetileg állna be az állapot, de attól még nem szeretnék a Kapu közelébe menni, ha a bilétám még mindig vörösen ragyogna. Még patkánytársam sem jutna át rajta.

Gyorsabban ver a szívem, hogy újra akcióban vehetek részt. Ryan őr elhúzza a kezét a falon lévő lemezen, és egy rejtett retesz sziszegve kinyílik. Ezen rejtett fegyverek mindenfelé be vannak építve a Toronyba. Csak a parancsnok ismeri a helyzetüket, így tud hozzájuk férni. Nyilvánvaló okokból nem hagyhatják, hogy rossz kezekbe kerüljenek a fegyverek erre felé.

Pillanatokon belül beöltözünk és felfegyverkezünk. Több százszor próbáltunk el ehhez hasonló helyzeteket.

– Őrség! – ordítja Ryan őr.

– Készen állunk, uram! – kántáljuk válaszul, és felsorakozunk.

Elfoglalom a második helyet Ryan őr mögött. Persze, én lennék az első, ha nincs a liftes incidens, de ezen most nincs idő rágódni.

Hirtelen vörös fénycsíkok világítják be a fémfolyosót, és a vészhelyzet felé irányítanak minket.

– Bizonyára megtalálták a betolakodót – mondom, mire mind felgyorsulunk.

VÉSZHELYZET. AZONNALI SEGÍTSÉGRE VAN SZÜKSÉG A KUPOLÁBAN, jelenti be egy hang, mire mind sprintelni kezdünk, követjük a vörös folyosókat, miközben az összes többi sötétbe borul.

– Ez elég nagy gond – dohogja Ryan őr a sisakunkban lévő fülhallgatóba.

Mind tudjuk, miről beszél. A fények a kertszint felé vezetnek minket.

A beton és acél ridegsége ellágyul, miközben ajtók nyílnak és záródnak, beengedve minket Eve világába.

Fegyvereink halkán kattannak, amikor automatikusan átváltanak nem halálos módba.

Eve biztosan a közelben van.

Lopva egymásra nézünk a többiekkel. Tudom, hogy zakatol a szívük, csak nem olyan erősen, mint az enyém. Ők nem ismerik úgy Eve-et, ahogy én. Hogy hogyan néz ki közvetlen közelről. Hogy milyen érzés hozzáérni. Milyen...

– A Meredithre! Azonnal! – parancsolja egy éles hang, amit nem hallunk túl gyakran: Miss Vivian Silva az. Észreveszem őt, sötét belőle a türelmetlenség.

– Igen, Miss Silva – válaszolja Ryan azonnal, és a kezével jelzi, hogy tempósan kövessük. A nő metsző tekintettel végigmér minket, ahogy elhaladunk mellette; enyhe szorongás sugárik belőle, amit nem tud elrejtteni szögletes vonásai mögé.

A tekintetünk találkozik, és a pillanat hosszúra nyúlik.

Olvasok a pillantásából.

Itt az esély, hogy helyrehozzam a hibámat.

– A rohadt életbe! – sziszegi Ryan ör hangja a fülemben. – Helyzet van.

Előrerohanok a fák között, nem törődöm a veszélybe sodort növényvilággal, ami elpusztul a bakancsom alatt.

Az őrség a Meredith bejáratához gyűlik. Ez Eve kedvenc helye a Kupolában. Ahonnan kitekinthet a világra és filozofálhat, boldog tudatlanságban azzal kapcsolatban, hogy az egész csak színjáték. Ezek a történelem legjobban megtervezett és legdrágább börtönfalai, és ő még azt sem tudja, hogy azok.

RealíTV képernyők éjjel-nappal alternatív látványt sugároznak, amit a KMSz, vagy még pontosabban Miss Silva felügyel. Eve olyannak látja a világot, amilyennek azt Miss Silva mutatni akarja: lassú napnyugták, melyek mintha órákig csókolnák a felhőket, hogy végül átadják helyüket a csillagfénynek, mely oly' ragyogó, hogy az árnyékok rávetül tőlük a betonra. A tökéletes illúzió a tökéletesség illúziójáért. Mindez csak azért, hogy reményt adjon Eve-nek. Hogy azt higgye, a világot érdemes megmenteni. Végére is senki más nem képes rá, csak ő.

– Mi a fenét művel Eve? – dohog Ryan ör.

– Nem látom. Mozgás! – Átfurakszom az ajtóban toporgó hat örön, akik nem tudják felülrni a meghackelt rendszert, így képtelenek bejutni. Mire meglátom őket, gyakorlatilag az üvegajtóhoz préselődik az arcom.

Eve és Holly, a holografikus projekció, akit a barátjának nevez.

– Mit művelnek? – kérdezem.

– Nem tudom, de van valami a kezében – veszi észre Ryan ör. – Azt hittem, a tárgyak be vannak tiltva a Meredélyen.

– Így van – szól közbe Miss Silva a hátunk mögül. – Na, hagyják abba a báméskodást, és nyissák ki az ajtót!

– Igenis, asszonyom. Turner ör, Finn ör – Ryan ör félreáll, és azonnal munkához látunk. Előveszem a kis plazmakést az övemről, és elkezdem levagdosni a pecsétet az ajtóról, de anynyira bebiztosították, hogy szerintem órákig tart majd átvágni.

– Miért van zárva az ajtó? – kiált fel Ryan ör, erre Finn követi a példámat, és ő is vágni kezd.

– Az egész rendszert feltörték – válaszolja Miss Silva pár méterrel a hátunk mögül.

– Feltörték? Hogyan? – kérdezi Ryan ör. – Azt hittem, erre a helyre lehetetlen betörni kívülről fizikailag és digitálisan is.

– Így is van. Ezt belülről követték el – válaszolja Miss Silva hűvösen, szemét le sem véve Eve-ről.

– Uram... – kezdi Finn ör. Nem vágja tovább az ajtó pecsétjét, és a Meredélyre mutat.

Mind odanézőnk. Mind látjuk.

– Ne... – suttogja Miss Silva.

Eve hátrahúzza a karját, és egy kicsi, színes kockát pillantok meg az öklében, mielőtt a levegőbe dobja, a Meredély fölé.

Csend. Teljes mozdulatlanságban nézzük, ahogy forog és siklik a levegőben a tárgy, aztán eltűnik szem elől. Mind tudjuk, hogy Eve mit fog látni ezután. Úgy fog tűnni, mintha a kis kocka az ég egy darabján lebegne, mintha láthatatlan erő tartaná meg.

Eve megfordul, és projektált barátjára kiált, szeme tágra nyílik, mintha álomból ébredt volna fel. Vagy rémálomból.

A játéknak vége.

Eve tudja.

– Törjék be az üveget! – követeli Miss Silva, és mind akcióba lendülünk. Kiveszem használhatatlan késemet a gumis pecsétből, hátrahúzom a fegyveremet, és az agyát a vastag üvegajtóhoz csapom.

Eve felénk pillant, mire kihagy a szívverésem. Érzem, hogy elvörösödöm a kínos gondolattól, hogy ott lát engem a farkasok között, akik levadásznák őt.

– Turner! – üvölti Ryan őr, ekkor veszem észre, hogy bambán állok az üveg előtt. – Vissza!

Hallom a robbanószerkezet éles robaját, a szemem ösztönösen megtalálja a forrást: két, az ajtóhoz ragasztott robbanószer formájában.

Fedezékbe ugrom, érzem, hogy a robbanás ereje kiszorítja belőlem a szuszt, ahogy darabokra szakítja az ajtót. Az üveg esőként záporozik a mesterséges égből, a szilánkokon át látom, hogy Eve ugrik.

Azonnal kitör a káosz.

Bakancsok csikorognak az üvegtörmeléken, ahogy a Legfőbb örök fegyverrel a kezükben előretörnek a Meredély mentén. Én érek először a peremhez, és látom, hogy Holly projekciója pislákol, miközben a láthatatlan ellenséggel viaskodik. Bárki is irányítja, rátaláltak.

Átmászok a körbefutó korláton, és lebámulok az alattam lebegő felhőkre. Ryan őr odaér mellém, nagy levegőt veszünk ugrás előtt. A gyomrom liftezik, ahogy zuhanunk. A látvány nagyon valóságosnak tűnik, bár tudom, hogy az egész csak látszat.

Talajt fogunk az eget mutató képernyőkön, melyek lefagyva vibrálnak. Nem arra tervezték őket, hogy sétáljanak rajtuk, arra meg pláne nem, hogy egy rakás adrenalinból túlfűtött őr trapolását kibírják. Ryan őr áll talpra először, és Eve után iramodik, miközben Finn őr becsapódik mellettem.

– Erősítést kérek! – recseg Ryan őr hangja a fülhallgatómban. A horizontot kémlelem, és meglátom őt. Eve, szorosan a nyomában pedig... Eve?

Kettő van belőle. Az üldözők szétválnak, hogy kövessék őket.

– Mindkettő projekció! – kiáltja Miss Silva fent a Meredélyről.

Feltápaszkodom.

Tennem kell valamit.

Bizonyítanom kell.

Felemelem a fegyveremet. A csöve halványzöld színt áraszt. Eve, az igazi Eve még a közelben van, túl közel ahhoz, hogy használhassam a fegyveremet.

– Elkaptam! Sikerült! – Ryan őr hangja megremegteti a sisakomat.

Gyorsan leengedem a rostélyt.

– Helyzetjelentést, Ryan őr! – utasítom, és a képernyő azonnal kiemeli az alakját. Körülbelül harminc méterre van tőlem, Eve lábfeje a markában, de a lány az arcába vágja a sarkát, erre elengedi.

Idióta. Ezért nem neki kellene parancsnoknak lennie.

Elérkezett az én esélyem. A többiek a hamis Eve-eket követik, de az igazi épp itt van az orrom előtt.

Eve mászik. Én sprintelek.

Érzem Miss Silva tekintetét a hátamon, ahogy átszelem az eget. Lopva odapillantok, de már nincs ott a Meredélyen. Mire újra odakapom a fejemet, Eve-nek nyoma sincs.

– Odafönt! – sikoltja Miss Silva. Most ő is ott van velünk az égen. A francba, pizszok gyors!

Egy fekete nyílásra mutat ott, ahol az ég egyik paneljét beölték.

Én érek oda először az örök közül, Miss Silva félrelép, hogy beengedjen. Sötét van, és ott egy létra. Hallom Eve lépteinek visszhangját a fémfokokon a fejem felett.

Mászni kezdek, amikor BUMM!

A fejemben érzett nyomástól elengedem a létrát, és lezuhanok, egyenesen Matthews örre.

Hús levegő áramlik a hátam mögül, próbál Eve-vel együtt kiszökni a Kupolából. A lány megtalálta a retest.

Ásítok, kiegyenlítem a fejemben lévő nyomást. A dobhártyám dübörög, de erre most nincs idő. Fellendülök a létrára, de mire felérek a tetejére, Eve-nek hűlt helye.

A sisakom érzékeli az oxigénszint változását, amikor kilépek a Kupolából a borzongató valóságba. Fenyegető nyugalommal tornyosulnak körülöttünk a felhők, úgy néznek le ránk, mintha véres csatát várnának. A kupola kerületén szűk közlekedőfolyosó fut körbe. A rostélyom automatikusan megnyúlik, és rákapcsolódik az állpántra. Odabent csillapodik a nyomás, és friss oxigén kezd keringeni.

LÉLEGEZZEN NORMÁLISAN, utasít az automata hang.

– Találd meg Eve-et! – parancsolom, és áttetsző nyilak jelzik, merre fordítsam a fejemet.

Ott van, előrébb a hídon, és nincs egyedül.

Kihagy a szívverésem.

Ő az.

Dr. Wells fia. Az irányító, akivel Eve kapcsolatban állt. Bram.

De hogyan térhetett vissza? Egyszer már teljesítette a lehetetlent azzal, hogy elmenekült erről a helyről. De hogy újra visszajusson? Az egy másik történet.

Utánuk rohanok, a lábam döng a hídon. El sem tudom képzelni, milyen lenne innen leesni, ezért nem is aggódom miatta.

– Célpont Bram Wells. – A rostélyom kiemeli körvonalát.

Felemelem a fegyveremet, elsődleges funkciója még mindig nem működik, mivel közel vagyok Eve-hez. Megcélzom Bram ragyogó alakját a képernyőn, és meghúzom a ravaszt.

Egy nem halálos energiagömböt indítok a fiú irányába, de célt téveszt.

– Drónok elindítva – jelenti be Ryan ór a fülembé, és meglátom őt, ahogy közeledik a híd ellenkező oldaláról, elvágva Eve és Bram menekülési útját. – Most már nincs hova menniük.

Miss Silva hangja szakítja félbe. Hatalmas erővel zengi be a teret, amitől mindenki megáll.

Zakatol a szívem és annyira nehezen lélegzem, hogy alig hallok a szavakat, de a végét elkapom.

– Ez az otthonod, Eve. A te világod. A tied és csakis a tied. Tökéletes.

Eve felém néz. Rájuk emelem a fegyverem.

– Fegyvereket le! – parancsolja Miss Silva, és az egész Legfőbb őrség engedelmeskedik.

Hirtelen tudom, mi fog történni. Rossz előérzetként villan fel előttem.

Visszatérek a jelenbe, és látom, ahogy tényleg megtörténik.

Bram elővesz egy kesztyűt egy sárga dobozból, ami ott áll készenlétben. Eve-re csatolja a hevedert, majd átmásznak a biztonsági korláton, miközben végig harsog Vivian Silva, majd dr. Wells hangja.

– Mit csináljunk, Turner? – suttogja Ryan ór a fülhallgatómba, ráébredve, hogy nem jó parancsnok, de már túl késő.

Már elvesztettük Eve-et.

– Csak figyelj! – válaszolom.

Megcsókolják egymást.

Mosolyognak.

Ugranak.

Zuhannak lefelé, az összetört felhők felé, kísérteties csendet hagynak maguk mögött, mintha az egész világ egyszerre tartaná vissza a lélegzetét.

A pillanat újra és újra lejátszódik a fejemben, mint egy megakadt felvétel.

Eve Bram ajkára szorítja az ajkát.

Eve Bram ajkára szorítja az ajkát.

Eve Bram aj...

Megrázom a fejem, hogy kitisztuljanak a gondolataim. Most néztem végig, ahogy a történelem legfontosabb emberi lények leugrik a világ legmagasabb épületéről, és én csak arra a csókra tudok gondolni.

A többi Legfőbb örre pillantok. A tekintetük végre megállapodik rajtam, és érzem, hogy lesújt rám az egyenruhámmal járó felelősség, mintha azt akarná, hogy kövessem őket a peremen túl, a felhőkön át.

Tudom, hogy mit kell tennem, mire képeztek ki... hogy mit akarok tenni.

Visszahozom Eve-et.

2.

Eve

Együtt zuhanunk a levegőben. Távolodunk a világtól, amit nekem építettek. El a börtönüktől és a hazugságaiktól. El a játékaiktól és a manipulációiktól.

Néhányon átláttam, persze, hogy átláttam, de honnan is sejthettem volna a csalásuk valódi mértékét? Hogy milyen vastag fátylat tartott elém Vivian Silva egész életemben?

Tudtam, hogy Holly egy műalkotás, amit nekem építettek, hogy összebarátkozzunk, és így megérthessék, hogyan működik az elmém. Tudtam, hogy a szó hagyományos értelmében nem valódi, de örültem, hogy velem van a lány.

Vagyis fiú.

Bram.

Sajnos a hálám volt a vesztem. Nem figyelmeztetésnek láttam a barátomat. Ahelyett, hogy repestem volna a boldogságtól, hogy van kivel beszélgetnem, látnom kellett volna, hogy Holly mi is valójában; csak egy példa arra, hogy mire is képesek. Meg kellett volna értenem, hogy minden napfelkelte és napnyugta, szinte minden szépség, amit valaha szerettem, csak illúzió, amit azért hoztak létre, hogy csinos kis kalitkájukban tartsanak, és én mindent megtegyek, amit csak tőlem kérnek.

Eddig a pillanatig az életem hazugság volt.

Nehéz elfogadni. Minden részlete hamis lehetett? Az Anyák, az idős asszonyok, akik tanítottak, minden nap felöltöztettek, valóban szerettek, ahogy állították? Vagy mind részesei voltak a történetnek? Vagy olyan tiszták voltak a szándékaik, ahogy azt hittem?

Eszembe jut Nina anya ráncos arca, a gyönyörű léleké, aki az életét adta az enyémért, és hinnem kell abban, hogy az Anyák valódiak voltak. Túl gyötrelmes volna kételkedni ebben.

Belém mar a bűntudat, ahogy arra gondolok, hogy odafent vannak a Toronyban, és eltűnődöm, mi lesz velük. Több, mint tíz évet áldoztak rám az életükből, és mindezt csak azért, hogy most elszökjek..

Tényleg elszöktem? Menekülök? Vagy csupán az igazságot keresem?

Jól tettem, hogy megfogtam Bram kezét, és ugrottam?

Ez csak a második találkozásunk, de mégis ismertem őt – Hollyn keresztül – szinte egész életemben.

De tényleg ismerem Bramet?

Nincs idő kérdésekre.

Bram szorítása erősödik. Csak ekkor jövök rá, hogy nem nyitottam ki a szememet attól a pillanattól fogva, hogy kiléptem egykori életemből, és átadtam magam annak, ami odalent vár. Az arcomat Bram nyakába fúrom, a karom dereka és széles válla köré fonódik. A lábam remeg, ahogy az övét ölelem vele.

A szél olyan ijesztő sebességgel süvít mellettünk, hogy félek megmozdulni. Kényszerítem magam, hogy kinyissam a szemem. A szörnyűséges méretű épület, amit egykor az otthonomnak hívtam, elsuhan mellettünk. Furcsán idegennek tűnik most. Még sosem voltam a falaknak ezen az oldalán. De most képtelenség jól körülnézni. Minden csupa homály.

Zuhanunk a viharfelhőkön át, egyiken a másik után; nem látjuk, mi van a talpunk alatt, és jeges cseppek borítanak be mindkettőnket. A permettől bőrig ázom.

A világ hangos, szél tombol körülöttünk. Fehér és vörös villanások tűnnek fel, táncol a fény. Még soha nem tapasztaltam ehhez foghatót. Egyszerre titokzatos és rémisztő.

Zuhanunk tovább, magunk mögött hagyjuk a fellegeket. És akkor megpillantom.

A világot odalent.

A talaj, mintha élne. Mozog és hullámzik, süllyed és emelkedik. Amikor meghallom a kiabáló, óbégató, sikoltozó és kántáló hangokat, akkor értem meg, hogy nem a földet látom, hanem embereket. A kívülállókat, a nyilvánosságot; az embereket, akiknek állítólag a megmentője vagyok. Az embereket, akik örvendeztek a születésemkor. Akikkel kapcsolatban előre figyelmeztettek, hogy ártani fognak nekem, ha cserben hagyom őket. Vivian ezt akarta elhíttetni velem. De most, ahogy a tömegek felé zuhanok, azt gondolom, hogy tévedett.

Fogalmam sincs, mit keresnek mind itt. Tekintetük minden bizonnyal a Torony bejáratára szegeződik, a hatalmas fémszerkezetre, ami impozáns és fenyegető.

Bram összeressen, mire erősebben szorítom. Elfordulok, és azt látom, hogy egy fekete tárgy repül mellettünk, vörös fénynyalábot vetítve Bram arcára, aki próbál megfordulni, védeni mindkettőnket, de hasztalanul. Az egyik keze azt a szerkezetet tartja, ami lehetővé teszi, hogy leereszkedjünk, a másik engem. A készülék körülöttünk mozog. Amerre Bram fordul, arra fordul az is. Fogalmam sincs, hogy löni fog-e, követni vagy védeni akar-e minket, de Bram reakciójából arra következtetek, hogy nem az utóbbi.

Áttörve a levegőn, dacolva a széllel, a tőlem telhető legnagyobb erővel felemelem a lábam. Egy gyors köríves rúgás, és a becsapódástól üvegszilánkok és fém repül szerteszét. A tárgy vadul pörög.

– Ez az! – kiáltok a meglepett Bramre, hálás vagyok, hogy a karateóráimnak valami hasznát veszem. Feltűnik a dolog ironiája, hogy ezzel kárt okozok nekik.

Újabb rúgással próbálkozom. Ez nem sújt le olyan simán. A nadrágom anyaga beleakad a repülő szerkezetbe, ami tovább pörög. Abbahagyja a cikázó repkedést, de csak azért, mert elkapta a ruhámat.

Vadul mozgatom a lábamat, remélem, hogy könnyedén lerázom, de meg sem moccan. Ehelyett húzza a nadrágomat. Meg-

lepően erős ahhoz képest, hogy milyen kicsi, és így megcsúszik a Bramet fogó kezem.

A nevét kiáltom.

Újabb rántást érzek a lábamon, ami a Torony felé húz minket. A fejem elsuhan a fémfelszín mellett.

Újabb.

És még egy.

Úgy dobálnak minket, mint a rongybabákat, amikkel kiskorunkban játszottunk.

A szabadulásért küzdő rángatózás elszakít Bramtól. Egymás felé kapunk. A tekintetünk összekapcsolódik, saját félelmem tükörképét látom az övében.

Zuhanok.

De nem halok szörnyet. Ehelyett megtart a heveder, és ott himbálódzok Bram alatt.

Megragadom a szövetet, és küszködöm, hogy átkaroljam Bram lábát. Lélegzem, próbálok logikusan gondolkodni. Ha lerúgom magamról az egésztest, megvan az esélye, hogy újra nekünk repül, még akkor is, ha úgy tervezték, hogy ne ártsen nekem, mint a fegyvereket, amiket Ketch és az őreim használnak.

Újra felemelem a lábamat. A másik lábammal többször meg-rúgom a működő propellereket, akkora erővel, ami némi kárt okoz, de nem elég ahhoz, hogy elszabaduljak. Végül kialszanak a fényei, a súlya nekicsapódik a lábamnak. Nem baj, maradhat, ott csak néhány kék foltot okoz.

Bram lenyúl, és felhúz, újra a karjában tart. Kalapál a szívem, ahogy magamhoz szorítom, átkarolom a nyakát, az arcomat rövid barna hajába fúrom. Mintha órákig ölelnénk egymást. A világ lelassul, homályba borul, mintha burookban lennénk együtt.

De tovább zuhanunk.

Bram elhúzza a fejét, sötétbarna tekintete metszőn néz, szinte pánikol. Utasításokat kiabál, de nem értem. Most, hogy közelebb kerültünk a földhöz, a lenti hangok még élesebbek. Azt hiszem, azt mondja, legyen gyors, ha talajt fogunk, vagy talán azt, hogy ne féljek, de nem tudhatom biztosan.

– Nem hallak! – ordítom. Az én hangom is belevész a kiáltások, robbanások és szirénák elegyébe.

Újra próbálkozik. Aggódik.

– Tudom, hogy veled biztonságban vagyok! – kiáltok a fülébe, remélem, hogy hall engem.

Hátrahúzódok, ő csak gondterhelten néz rám, a száját ismerősen szorítja össze.

Akaratlanul is elmosolyodok. Bram. Az én Bramem. Ahogy egykor az én Hollym volt. Lehet, hogy most más, de villanásokban ráismerek.

Eszembe jut, hogy amikor először találkoztam Hollyval, mennyire örültem, hogy egy korombelit látok a Kupola kertjében futkosni. És emlékszem, amikor először találkoztam *vele*, amint elrántotta tőlem Michaelt, aztán kiütötte az engem zaklató őrt.

Láttam Bramet, és abban a pillanatban tudtam, hogy ő Holly.

Annyira elmerülök a gondolataimban, hogy döbbenet ébredék rá, hogy csak másodpercek választanak el a talajtól.

Hirtelen belecsapódunk a tömegbe. Elakad a lélegzetem, valami nehezet dobna rám, ami sötétségbe ránt.

Kezek ragadnak meg. Bram eltávolodik.

Ordítást hallok, de Bram hangja elvész.

– Bram! – ordítom, és utánakapok.

Nem sikerül. A kezem megcsúszik. Elrántanak.

Próbálok rúgni, sikoltozni, de mit sem ér. Túl sokan vannak, hogy küzdjek ellenük.

– Bram! – sikoltom.

Tudom, hogy elveszítettem.

3.

Bram

Eve!

Keményen becsapódunk az emberáradatba, kezek szakítanak szét minket. Leválik rólunk a heveder, így a testek között a hideg, nedves talajra zuhanunk.

Iszonyatosan szeretnék felordítani, minden erőmmel belé kapaszkodni és soha el nem engedni, de tudom, hogy nem tehetem. Nem hívhatom fel magunkra a figyelmet.

Még nem.

Maradjunk a tervnél.

Hagyom, hogy elsodorjon a tülekedés.

Amikor a várakozó tömeg látta, hogy áttörünk a felhőkön, több ezer ember hördülése hangzott fel. Megtettük. Megtettük a lehetetlent. Itt van ő, alázuhant az égből, mint egy angyal, azért száll alá, hogy válaszoljon az imáikra.

Most, hogy földet értünk, kezdődik a valódi kihívás.

– Hol van? – kiabálják.

– Láttam őt!

– Eve volt az!

– Hadd lássam!

– Életben van?

A tömeg egyszerre mozog, miközben én leveszem a kesztyűt, az eszközt, ami lassította az ereszkedésünket, és kirázom a csuklóm, hogy újra érezzem a kezem. Most, hogy Eve ott van valahol az emberek között, én egy elfeledett senki lettem. Akár egyedül is átzuhanhatott volna a felhőkön, én annyira jelentéktelen vagyok.

Mivel rám ügyet sem vet senki, a környező arcokat fürkészem, őt keresem. Ott kell lennie. Sikerülnie kellett.

A tömeg legsűrűbb részén vagyunk, két felhőkarcoló között, amik a hatalmas Torony felé nyújtózkodnak. Szögletes beton-épületek, melyeket nagy fémbetűkkel díszíti a WELLS INNOVÁCIÓ felirat. Semmi szépség, semmi dizájn, csak praktikuság. Minden ízében az apám.

Ez a megfelelő hely. A Torony északi oldalán. Ezt az utasítást írtam a Szabadároknak. De hol vannak?

A tekintetem megakad valamin.

Ismerős arc villan fel a hömpölygő testek között.

Helena.

Elkapja a tekintetemet, és bólint. Ráncos arca nyugtalan, de tántoríthatatlan erő rejtőzik alatta. Tudtam, hogy nem vall kudarcot.

Eltűnik a szemem elől, mire egy testes alak dübörög felém, fatörzsszerű karját használva vág át a tömegen.

Pufi.

Érzékelem, hogy még többen közelednek felém, még többen vesznek rólam tudomást, még több Szabadár. Mind itt vannak, akik megmaradtak.

Eve-ért.

Pufi megtalál, és hátat fordít, elintézi, hogy egy kis térhez jussak, és felkészüljek arra, ami most következik.

– Készen állsz? – harsogja túl a hangorkánt. – Bármelyik pillanatban itt lehetnek.

Abban a másodpercben több száz felfegyverzett, fekete drón – olyanok, amik célba vettek minket Eve-vel – ereszkedik le a felhők közül.

Megállnak, mély, feszült moraj árad belőlük, ahogy ott lebegnek a fejünk fölött.

– Figyelem, Central polgárai! – Vivian Silva hangja átvág a levegőn, miközben szögletes arca megjelenik az összes környező épület falán. – Katasztrófális biztonsági kihágást tapasztalok.

taltunk! Eve, drága Megmentőjük ott van maguk között, és az életét nagy veszély fenyegeti.

A francba!

A tömegeből sikolyok és kiáltások törnek fel.

– Az emberiség utolsó reményének nem eshet bántódása. Nem pusztíthatják el. Nem engedhetjük meg, hogy elmeneküljön... – Vivian elakad, aztán kijavítja magát. – ...*hogyan elvigyék*. Őrizték meg a nyugalmaikat, és maradjanak nyugton, míg átfésüljük a területet! Ha tudják Eve hollétének helyzetét, azonnal jelentkezzenek!

Az arcom felragyog, mintha egy reflektor rám talált volna a sötétben. A pupillámnak idő kell, hogy alkalmazkodjon, aztán látom, hogy az egész tömeget bevilágítják. Vakító, fehér fénycsóvák áradnak a drónokból, végigpásztázzák az egész területet.

Nagy levegőt veszek.

– Itt az idő – suttogom Pufinak.

– Biztos vagy benne? – kérdezi, de nem néz rám.

– ...nem – felelem őszintén.

– Gondolom, akkor majd a Mélységben találkozunk – válaszolja felém fordulva.

Pufi félrelöki az embereket, így gondoskodik róla, hogy jól látszódjak, ahogy a nő is, aki mellettem áll.

Eve.

– OTT VAN! – ordítja el magát Pufi teli torokból.

Csend.

Nincsenek sikolyok.

Se kiabálás.

Csak merő, döbrent csend.

Fejek fordulnak arra, míg már az egész tömeg minket néz. Mind őt bámulják. A szépségét. Ez nem realITV képernyő. Ez az ő Eve-ük, ott áll közöttük.

Ott állunk a vihar magjában, és csak úgy juthatunk ki, ha áttörünk rajta.

Lassan felemelem a karom, a kezemet Eve-nek nyújtom, tekintetemet nem veszem le a drónokról odafönt. Eve kézen fog,

a tenyerem bizsereg az érintésétől, mintha áram cikázna át az ereimen, és feltöltene a meneküléshez. Erőt ad.

– Eve, fuss! – ordítom.

A drónok leereszkednek, amint megmoccanunk, és a tömegben kitör a káosz. Pufi előretör, utat vág, a hisztérikus bámezskodókat félrelöki az utunkból.

– Mozgás! – mennydörgi, és minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy kövessük, de a tömeg kezd visszavágni.

– Engedd el a lányt! – követeli valaki a jobbomon, egy civil, akinek a pulcsiját Eve képe díszíti. Megragadja a karomat, és húz, próbál elválasztani tőle. A térdem találkozik a bordáival. Reccsenés hallatszik, mire hátrahanyatlik, mi pedig követjük Pufit.

– Jönnek! Két elfogóvadász! – kiáltja, és hátramutat a KMSz-torony felé.

Hátranézek, ahol két fekete repülőgép jelenik meg a zúrza-var felett.

– Látom őket! – ordítom. A KMSz páncélozott légpárnás járművei sokkal gyorsabban haladnak a centrali vízi járműveknél. Remek módszer a tömeg kordában tartására. Szökevények ellen nem annyira.

Robbanás zaja hallatszik, és egy fénycsóva füstcsíkot rajzol az égre. A Szabadárok rakétája nem találja el a vadászgépet, csak az egyik drónt. A robbanás ragyogó szikrákat szór, a tömegben újra végigsöpör a pánik.

– Jöhet a második fázis! – ordítom Pufinak, aki irányt vált.

Eve-re pillantok, aki ott lohol mellettem. Az arca eltökéltséget áraszt. Körülöttünk mindenki hátrál, mintha láthatatlan erőter taszítaná őket. Eve ereje ragadós, arra használom, hogy átverekedjem magam a hívek tömegén, pár lépéssel előtte.

– Mindjárt odaértek! – kiált vissza Pufi. – Innentől egyedül maradtok!

Előttünk a tömeg ritkulni kezd. Kitörünk belőle, aztán hirtelen kénytelenek vagyunk megállni.

Majdnem eltűnik a talaj a lábam alól. Az út végén nincs korlát. Ahol a beton véget ér, csak víz van.

– Erre! – kiáltja Pufi, és fekete ponyvát ránt le egy elegáns járműről.

– Klassz csónak! – jegyzem meg.

– Nem csónak. Ez egy szárnyashajó. Mostanáig őriztük ezt a rosszfiút. Na, beszállás! – kéri, és átnyújt egy kis fülhallgatót.

Körülöttünk az emberek szétszélednek, ahogy közelednek az elfogóvadászok. Senki sem mer ujjat húzni a KMSz-szel.

ŐRIZZÉK MEG A NYUGALMUKAT! KORLÁTOZZUK ÖNÖKET, közli az automata hang felülről, ahogy a jármű felénk siklik. A sugárnyalábja átmeneti bénulást okoz azoknak, akikhez hozzáér, miközben minket keres a dermedt tömegben.

– Indulás, most rögtön! – parancsol ránk Pufi, és belök a hajó elejébe. Eve leugrik mögém az ülésre, és átkarolja a derekamat.

Elfordítom az indítókart, mire beindul a motor, és gyorsabban lő ki minket a szűk csatornában, mint arra számítottam.

– Jézusom! – kiáltok fel, miközben víz spriccel mögöttünk a levegőbe.

Gyors, de nem észrevétlen jószág. A repülő meglát minket, mire éles kanyart vesz, elengedi a lent feltartóztatott tömeget, és utánunk száguld.

Kezdetét veszi az üldözés.

Hihetetlen sebességgel haladunk, amitől a szárnyashajó teste finoman elemelkedik a vízfelszíntől, inkább repül, mint úszik. Minél gyorsabban haladunk, annál jobban elemelkedünk.

Lopva Eve-re pillantok, aki eltökélt tekintetét a vízre szegezi.

– Bram, veszed az adást? – recseg egy hang a fülhallgatóban.

– Hallak! Saunders, te vagy az? – ordítom túl a szelet.

– Aha, segíték kijutni. Csak kövesd az utasításaimat!

Száguldunk a Torony belső csatornáin, miközben ezrek néznek minket a fenti hidakról.

– Koncentrálj, Bram, ezeket a csatornákat nem hajózásra tervezték. Mindenütt akadályok vannak – magyarázza Saunders, miközben súrolom az oldalfalat.

– Nem mondom!

Tőlem jobbra megjelenik egy drón, lekövet a lézerével. Még két másodperc, és megbénít.

Beledőlök egy majdnem kilencvenfokos balkanyarba, sós hullámot csapva a betonpartra. A víz beborítja, és a földre sordorja a drónt.

Saunders ujjong.

– Eggyel kevesebb dolog miatt kell aggódnunk. A többiről gondoskodunk. Te csak kormányozd azt az izét!

– És a vadászgépek? – kérdezem. – Hol vannak?

– Az egyiket elvesztettük a felhők között, a másik közeledik hozzád.

Hátranézek a vállam felett, azonnal megpillantom a repülő lámpájának vörös villanásait. Szorosan a nyomunkban jár.

– Jön egy újabb balkanyar – mondja Saunders a fülembe. – Fordulj rá! Elvezetlek egy alagúthoz.

– Ha azon átjutunk, Centralban leszünk, igaz? – kérdezem.

– Igen, de szoros lesz.

– Mennyire szoros?

Nem kapok választ.

Látom, hogy közelít a kanyar, és teljes sebességre kapcsolok.

A repülő élesen fordul, levágja a sarkot, és mellettünk repül. Az ablakon át látom, hogy egy Legfőbb őr vezeti. Jelez, hogy álljak meg.

Idióta.

Közelít felénk a járművel, próbál a falnak lökni minket. Megragadom a féket, most először lassítok, hogy visszaereszkedjünk a vízre.

– Ne lassíts! – üvölti Saunders. – A nyomodban vannak!

Érzem a hátunk mögött settenkedő drónokat, miközben újra elfordítom a kart. Határozottan gyorsulunk, és a repülő alá csusszanunk.

Folyamatosan jobbra-balra cikázok a hajóval, soha nem adok nekik mozdulatlan célpontot. Nem fognak halálos lövést leadni ránk, hisz Eve ott van mögöttem, de számtalan olyan fegyver

van a birtokukban, amivel harcképtelenné tehetnek minket anélkül, hogy Eve-nek egy haja szála is görbülne.

Energialöket pezsdíti fel a vizet tőlünk balra.

Majdnem betalált. Egy hajszálon múlt.

– Bram, közeledik a bejárat! – üvölti Saunders. – Egyenesen menj át rajta!

– Látom. A francba, tényleg szűk! – ordítom.

A repülő újra próbálkozik. Gyorsabb nálunk, és fogy a távolság. A drónok félrehúzódnak, hogy utat adjanak neki. Az őr leereszkedik a csatornába, centikkel a víz felett száguld.

– Befelé menet vigyázzatok a fejetekre! – ordítja Saunders, miközben a bejárathoz közeledünk.

Behúzom a fejemet, és Eve követi példámat. A gép még épp időben emelkedik fel, amikor mi becsusszanunk a szűk, csőszerű bejáraton. A becsapódó drónok robaja visszhangzik a sötét alagútban, amikor a hátunk mögött nekirohannak a falnak.

– Sikerült! – kurjantom bele a sötétbe. Eve szorosan fog, miközben végigmegyünk a kis vízvezetőn, és önkéntelenül elmosolyodok a sötétben.

Aztán az alagút véget ér, mi pedig tovább siklunk Central folyójára, a külvilágba. A szárnyashajó a folyóba csobban, míg én a vizet kémlelem.

Senki.

Visszapillantok a nyílásra, de csak feketeséget látok. Semmi sem követett minket.

– Átjutottatok? – recsegi Saunders a fülemben.

– Igen, kint vagyunk – felelem.

– Az alagútban egy pillanatra megszakadt a kapcsolat.

– Nem követett minket semmi.

– Úton vagyunk, kábé fél mérföldre tőletek – mondja.

– Oké, siessetek!

Látok egy kis mólót, a tökéletes helyet, hogy otthagyjuk a szárnyashajót, és átszálljunk a Szabadárok gubójába. El akarom fordítani a hajó karját, de a karom nem mozdul.

Teljes erőből emelem, de meg sem moccan, merev.

Bénult.

– *ŐRIZZÉK MEG A NYUGALMUKAT!* – szólal meg az automata hang a fejünk fölött. – *KORLÁTOZZUK ÖNÖKET.*

4.

Michael

Megvan a lány.

Nem hiszem el. Itt van egyenesen az orrom előtt.

Eve.

Itt az esély, hogy vezekeljek. Hogy a megváltónkat újra biztos helyre vigyem.

– *ŐRIZZÉK MEG A NYUGALMUKAT!* – dübörög az automata hang a repülő alól. Az utasítás a szökevényeknek szól odalent, de én a fedélzeten is megfogadom. *Őrizd meg a nyugalmaidat, Turner!*

Rendezem a légzésemet, markolom a botkormányt, miközben ott lebegek a fejük felett.

Hős leszek. *Michael Turner: a Megmentő megmentője.*

– *ŐRIZZÉK MEG A NYUGALMUKAT!*

...Rendben.

A merev alakokra nézek a képernyőn, vörös testük melegen ragyog a folyó hideg kékségében.

– Arcfelismerést! – adom az utasítást, és a fedélzeti szkenerek halkán felzümmögnek. A hüvelykujjam elidőzik a kommunikátor felett, készülök erősítést kérni, de először nagyon szeretnék megerősítést kapni. Ezt nem szűrhatom el. Biztosnak kell lennem.

– *SZÁZ SZÁZALÉKOS EGYEZÉS: BRAM WELLS* – közli a fedélzeti asszisztens.

Várom.

– És? A lánnyal mi a helyzet? – kérdezem kalapáló szívvel.

Fülsiketítő zaj hangzik fel a kabinban. Vészjelző.

– *DÉLRŐL AZONOSÍTATLAN JÁRMŰ KÖZELEDIK.*

Ne, ne most!

Megfordítom a gépet, a foglyaimat továbbra is bénultságban tartom. Kinyitom a tolóajtót, egyik kezemmel felemelem a fegyveremet, és addig ereszkedem a géppel, míg már mellettük vagyok.

Ebből a szögből Eve arcát eltakarja Bramé, de hosszú haja száll mögötte, megdermedve a szélben, ami már nem létezik többé.

A fiú látómezeje felé haladok. Az állam megfeszül. Emlékszem, mikor találkoztunk utoljára.

Lát engem.

Ebbe biztosan majd' beledöglök.

Felbőg egy motor, a folyó megremeget alattunk: egy hajó közeledik. Nem, nem hajó; valami üvegtákolmány, úgy tűnik, házilag barkácsolták. Az elülső fele visszatükrözi a vizet, ahogy hasít az áramlatban. A hátsó részét valamiféle sátortető fedi, elrejt bármit, vagy bárkit, ami a fedélzeten van.

Még fel sem fogom, már mellénk ér, és valami kirobban belőle, mielőtt még reagálhatnék. Egy lövés. Valami rákapcsolódik a gép motorháztetőjére, és a reaktormotor leáll.

FIGYELEM! AZ ENERGIASZINT KRITIKUS.

A gép energiát veszít, mire a torkomba ugrik a gyomrom, ahogy a folyó felé zuhanok. A fegyverem a földre zuhan, tehetetlenül markolom mindkét kezemmel az élettelen botkormányt, amikor bekapcsol a vészrendszer, és az ülésembe préselődöm. Alulról levegő robban ki, ami csillapítja a zuhanást, és megakadályozza, hogy a vízbe csapódjak.

A rendszer egyenesbe hozza a gépet, de most már csak holt gép, tartalék energiával lebeg a folyó felett.

A fegyveremért nyúlok.

– A helyedben nem tenném – kiáltja egy hang a víz felől.

Ledermedek, lassan elfordítom a fejemet, és azt látom, hogy az üveggubó ott himbálódzik a folyón Eve és Bram hajója mellett. Nyújtózkodnak mindketten, a bénulás elmúlt.

– Ha kérhetném, tartsd úgy a kezedet, hogy lássam! – utasít Bram egyik bűntársa, és fegyvert fog rám. Nem is akármilyet: KMSz-puskát, mint az enyém. Tolvajok. Két másik férfi jelenik meg az álcázótető alól, és csatlakozik hozzájuk. Egy pillanatra látom, mi van az üveggubó hátsó részében: egy férfi lapul ott, aki valamiféle hevederbe van szíjazva, az arcát furcsa maszk fedi. A sátoztető leesik, és eltakarja előlem.

– Ki vagy te? – kérdezem.

Semmi válasz.

– Kinek dolgozol? A Szabadároknek?

– Úgy tűnik, nem? – kérdezi a férfi vigyorogva, és Eve felé biccent, miközben ujját a fejemet célzó puska ravaszán tartja.

– Hová viszitek? – Inkább az időt húzom, minthogy választ várnék.

A gubóban kitör a röhögés.

– Még mindig nem érted, mi? – A hahotázó idióta felhorkan a fegyvere mögött.

– Jaj, kérlek, főnök, megmutathatjuk neki?

Bram a szárnyashajón áll. Eve ülve marad.

– Főnök? – kérdezem. – *Te* vagy ennek a bagázsnak a főnöke?

Bram átlép a gubóra a bajtársai segítségével. Hárman a fedélzeten, plusz Bram és a maszkos alak; túl sokan vannak, hogy egyedül harcoljak velük... *Először erősítést kellett volna hívnod, te idióta!*

Hirtelen észreveszem, hogy Eve engem bámul. A tekintetünk egy pillanatra összekapcsolódik.

– Eve... – szólítom meg, és a hang kicsit a torkomon akad.

– Eve, te tényleg bízol ezekben az emberekben?

A lány nem válaszol, csak bámul.

– Turner, igaz? – kérdezi tőlem Bram, miközben a szárnyashajó fel-le himbálódik a hullámokon közöttünk, Eve pedig egy szót sem szól. – Kiben kellene bíznia? – kérdezi. – Azokban, akik egész életében bezárva tartották, vagy azokban, akik épp az előbb nyitották ki előtte az ajtót?

– Hát, nem látom, hogy kísétálna rajta – válaszolom. Eve továbbra is ül és engem figyel. – Eve, ne menj velük! – fordulok hozzá. – Meg tudunk védeni.

– Turner... Michael, igaz? – kérdezi Bram.

Bólintok.

– Te azon kevesek közé tartozol ezen a világon, akik személyesen találkoztak Eve-vel. Aki beszélt veled, szemtől-szemben. De te ennél is messzebbre mentél, igaz? Árudd el nekünk, Michael, Eve kért meg róla, hogy hozzáérj, amikor bevonszoltad őt abba liftbe, miközben ő az életéért sikoltzott? Ezt nevezed te védelemnek? – kérdezi.

– Hiba volt, életem legnagyobb hibája, épp most próbálom jóvá tenni. Soha nem ártanék neked, Eve, ez az igazság! – Még mindig hozzá beszélek, nem Bramhez, és komolyan gondolom a szavaimat.

De Bram válaszol.

– Hiba, vagy sem, megtörtént, és én mindenkinél jobban tudom, milyen hatással van Eve az emberre, ha egyszer találkozta veled, ha egyszer láttad... ha *hozzáértél*. Azóta is csak ő jár a fejedben, igaz? – kérdezi, és szánakozva csóválja a fejét. – Megszállott vagy, mint több százan előtted, akik nem tudták megvédeni őt.

– Nem erről van szó – préselem ki a szavakat összeszorított fogaim között. A puskámra pillantok, ami alig egy méterre van a kezemtől.

– Halott lennél, mielőtt hozzáérnél – mordul fel Bram fegyveres bűntársa a tekintetemet követve.

Bram egyik embere odahajol hozzá, és a fülébe súg valamit. A fiú válaszul bólint.

– Ideje indulni! Búcsúzz el Eve-től, és felejtse el őt! Többé már nem neked kell megvédened.

A gubó motorja életre kel. Megfordulnak, és elhajóznak a folyón arra, amerről jöttek...

Eve pedig ott marad egyedül a szárnyashajón ülve.

Mi a franc?

– Eve? – kérdezem, de nehezen értem meg, hogy mi történt.
Elmentek. Eve nélkül.

– Eve! – kiáltom, miközben a hajó, amin ül, a távozó gubó farvizén imbolyog.

A fegyverem után vetődöm. Valami nem stimmel. Gyorsan végigpásztázom a területet. A folyó mozdulatlan.

Csak mi ketten.

Én.

És...

Eve.

A szívem zakatolni kezd. *Maradj nyugodt!*

Eve hirtelen megmozdul.

– Jól vagy? – kérdezem, közben az egyik lábammal kilépek a halott gépből, és a sötét vizet nézem kettőnk között. A távolság a szárnyashajóig nagy, de az ereimben bizsergő adrenalin miatt tudom, hogy sikerülni fog.

– Maradj ott, átjövök!

De aztán látom, hogy a lány mosolyog.

Majd nevet. Nem boldog nevetés ez, inkább gúnyos.

Zakatoló szívvel markolom az ajtófélfát.

Eve a szemem előtt válik köddé. Aztán pislákolva újra életre kel. Az agyam összeadja az egyenletet, és rájövök, hogy átvágtak. Mindannyiunkat.

Ő nem az igazi Eve.

Egy nyamvadt projekció.

A férfi a gubó hátuljában nem álarcot viselt. Sisak volt rajta. Pilótasisak. Biztosan az az íz közvetítette a projekcióit a KMSz védőfalain belül is.

Eve megint pislákolni kezd, a jele elhal, ahogy a gubó kihajózik a hatótávból.

Mielőtt teljesen elhalványul, Eve egyik kezével csókot dob felém, a másikkal bemutat nekem.

Aztán nyoma vész.